"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:—ସଦା ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିର ଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କର ତେବେ ନୂଆ ନୂଆ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ ବାହାରିବାକୁ ଲାଗିବ ଏବଂ ତୁମେ ଖୁସିରେ ରହିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡରୁ ବଡ ଚମତ୍କାରିତା କାହାର ଏବଂ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ସବୁଠାରୁ ବଡ ଚମତ୍କାରିତା ହେଲା ଶିବବାବାଙ୍କର କାରଣ ସିଏ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ପରି ରାଜକୁମାର କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି ପାଠପଢା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ପଢାଇପାରିବେ ନାହିଁ । (୨) ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦାନ କରି ଅନ୍ଧକାରରୁ ଆଲୋକକୁ ନେଇଯିବା, ଧକ୍କା ଖାଇବାରୁ ରକ୍ଷା କରିଦେବା, ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର କାମ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କ ଭଳି ଚମତ୍କାରୀ ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କାର୍ଯ୍ୟ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ପ୍ରତିଦିନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ଗୁପ୍ତ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ । କେହି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା କଣ, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କଣ ? ତୁମକୁ ପକ୍କା ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ବାବା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଏବଂ କର୍ମରେ ଆଣିବା ଦରକାର । ବାକି ଧନ୍ଦା ଇତ୍ୟାଦି ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମେ ଯଦି ଡାକିବ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନାମ ଧରି ଡାକବେ । ନାମ, ରୂପ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ତ ଆତ୍ମା କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିପାରୁଛି । ଆତ୍ମା ସବୁକିଛି କରିପାରୁଛି । କେବଳ ଏହି କଥା ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଦରକାର କି ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ବାକି ମହିମା ତ ନିରାକାରଙ୍କର । ଯଦିଓ ସାକାର ରୂପରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମହିମାଯୋଗ୍ୟ ସେହି ଶିବବାବା ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ମହିମା ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲେ ଏବେ ପୁଣି ବାବା ମହିମା ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ମହିମା ହେଉଛି କେବଳ ନିରାକାର ଶିବବାବାଙ୍କର । ତେବେ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କର କେତେ ମହିମା ରହିଛି ଏବଂ ସିଏ କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବ ସମର୍ଥ, ସିଏ ସବୁକିଛି କରିପାରିବେ । ଆମେ ତ ତାଙ୍କର ବହୁତ କମ ମହିମା କରୁଛ । ତାଙ୍କର ମହିମା ତ ବହୁତ । ମୁସଲମାନମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆଲ୍ଲା ଆମକୁ ଏହିଭଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କାହାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ଆଲ୍ଲା କାହାକୁ ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବେ ନା । ତେବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକି କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ପାଇଯିବ । ବୌଦ୍ଧଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି କହିବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ମଧ୍ୟ କହିବେ, କିନ୍ତୁ କଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଏବଂ ତାଙ୍କର ରାଜତ୍ୱ ବିଷୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ସେହିପରି ଆତ୍ମାର ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ । ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ଆଲ୍ଲା ଭଗବାନ ଏହିଭଳି କହିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସିଏ କିଏ, କଣ କହିଥିଲେ— ଏକଥା କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଆଲ୍ଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାଟି, ଗୋଡି ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବେ କିପରି ? ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ଏଠାକୁ ଯିଏବି ଆସିବେ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱ-ରଜୋ-ତମୋ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧଦେବ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପଛରେ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଉପରକୁ ଯିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କେହି ବି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିବା ପାଇଁ ଆସିନଥାନ୍ତି । ଭାବିନିଅ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଲେ, ତେବେ ସିଏ କାହାକୁ ବସି ବୁଝାଇବେ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ନୂଆ ନୂଆ ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବା ଦରକାର । ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ବାହାର କରିବା ଦରକାର ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଲେଖ, ପୁଣି ପଢି ଦେଖ । କଣ କଣ ପଏଣ୍ଟ ଛାଡିଗଲି । ବାବାଙ୍କର ଡ୍ରାମାରେ ଯେଉଁ ଅଭିନୟ ରହିଛି ତାହା ତ ଚାଲିବ । ବାବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ଏଠାକୁ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେଉଁମାନେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପରେ ତାଙ୍କର ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ସେମାନେ କାହାକୁ କିପରି ଉପରକୁ ନେବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସିଢି ତଳକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ହେଲା ସୁଖ ଏବଂ ପରେ ହେଉଛି ଦୁଃଖ । ଏହି ନାଟକ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଏହି ସବୁ କଥାର ବିଚାରସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସେମାନେ କେବେ ବି କାହାର ସଦଗତି କରିବା ପାଇଁ ଆସିନଥାନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ ନିଜର ଧର୍ମସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି କେବଳ ଜଣେ, ଅନ୍ୟ କାହା ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ସୁଖ-ଦୁଃଖର ଖେଳ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ଦୁଃଖଠାରୁ ସୁଖ ଅଧିକ ରହିଛି । ଡ୍ରାମାରେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସୁଖ ଅଧିକ ରହିବା

ଦରକାର । ବାବା କଣ କେବେ ଦୁଃଖର ସ୍ଥାପନା କରିବେ କି! ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଇଥାନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ତ କେବେ ବି ଶାନ୍ତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ପୁଣି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ।

ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କେବେ ବି ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଅଛି, ବାବା ମୋତେ ଅସୁରରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ସଦଗତିରେ ରହିଥାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଚମତ୍କାରିତା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ଯିଏକି ଆମମାନଙ୍କୁ ପରୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପରୀ ହୋଇଯାଉଛ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି କେବଳ ମାଳା ଜପ କରୁଛନ୍ତି । କେହି ହନୁମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ତ କେହି କାହାକୁ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିଲେ କି ଲାଭ ? ବାବା ଯାହାଙ୍କୁ ମହାରଥୀ ବୋଲି କହିଲେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ହାତୀ ଉପରେ ବସିଥିବାର ଦେଖାଇଦେଲେ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବଡ ବଡ ଲୋକମାନେ ଯଦି କେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର କେତେ ଆତିଥ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଏବେ କାହାକୁ ହେଲେ ଏତେ ଆତିଥ୍ୟ କରୁ ନାହଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବତ୍ତର୍ମାନ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଗଲାଣି । ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନୁଭବ କରିବା ଦରକାର ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ବିକାରର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଦ୍ମାପଦ୍ମପତି ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତିବାନ କରୁଛି । ସୁଦାମା ପଦ୍ମାପଦ୍ମପତି ହୋଇଯାଇଥିଲେ ନା । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ ରୋଜଗାର ଜମା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ସେହି ଗୀତା ତ ସମସ୍ତେ ପଢୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ପଢୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଗୀତା ଶୁଣାଇଲେ ସେତେବେଳେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ବାବା ଶୁଣାଉଥିବା ଗୀତା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିପରି ଗୀତା ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆଲ୍ଲା ଏପରି କହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି— ଯେ ଆଲ୍ଲା କିଏ ? ଯଦି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ପରେ ଯେଉଁମାନେ ଆସିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କଣ ଜାଣିବେ । ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣି ଗୀତାକୁ ହିଁ ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର କଣ ହେବ ? ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ ତାହା ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଯାହାକି ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣି ଦେବତା ହେଉଛ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ହିସାବକୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯଦି କିଛି ହିସାବ ଥିବ ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଚୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ହିଁ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ସେଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର କର୍ମଭୋଗକୁ ଚୁକ୍ତ କରିବେ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚୟ କରାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରେ କେତେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର । ତାଙ୍କର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଆସି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଆତ୍ମାର ମହିମା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶରୀରଧାରୀମାନଙ୍କର ହିଁ ମହିମା କରିବେ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମଆତ୍ମା । ବିନା ଶରୀର ଆତ୍ମାର ମହିମା କେବଳ ନିରାକାର ଶିବଙ୍କର ହୋଇଥାଏ, ଆଉ କାହାର ନୁହେଁ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସଂସ୍କାର ରହିଥାଏ । ବାବାଙ୍କଠାରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଜ୍ଞାନର ସଂସ୍କାର ରହିଛି । ସ୍ନେହର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ସାଗର... ଏହା କଣ ଆତ୍ମାର ମହିମା ? ଏହି ମହିମା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବି ନୁହେଁ । ସିଏ ତ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ବାବାଙ୍କଠାରେ ଏହିସବୁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ଯାହାକି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପରେ ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଏତେ ମହିମା ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ହେଉଛି ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୟନ୍ତୀ । ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ଆସି କଣ କରନ୍ତି ? ଧରିନିଅ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଲେ କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ନଥିଲେ । ତେବେ ସିଏ କାହାକୁ କଣ ଜ୍ଞାନ ଦେବେ । କହିବେ ବହୁତ ଭଲ ଚାଲିଚଳଣ ରଖ । ଏହିଭଳି ଶିକ୍ଷା ତ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ବି ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଦଗତିର ଜ୍ଞାନ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ସତ୍ୱ-ରଜୋ-ତମୋ ଅବସ୍ଥାରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଆସୁ ଆସୁ କିଭଳି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚ ତିଆରି ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ହେବେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେବ ସେତେବେଳେ ଚର୍ଚ୍ଚ ତିଆରି ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ପଇସା ଦରକାର । ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପଇସା ଦରକାର । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟରୂପୀ ବୃକ୍ଷ । ବୃକ୍ଷର ଆୟୁଷ କେବେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇଥାଏ କି ? ହିସାବ ରଖୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ କେତେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଇଥିଲ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ବୁଦ୍ଧିବାନ ହେଉଛ । ପ୍ରଥମର ହିଁ ରାଜତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ଆସୁଛ । ସିଏ ତ ପ୍ରଥମେ ଏକୁଟିଆ ଆସିଥାନ୍ତି ପରେ ପୁଣି ତାଙ୍କର ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବୃକ୍ଷର ମୂଳଦୁଆ ହେଲେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ତାଙ୍କଠାରୁ ପୁଣି ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା । ପରେ ପୁଣି ଛୋଟ ଛୋଟ ମଠ ପନ୍ଥ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ଶେଷ ସମୟରେ ଏସବୁର ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କିଛି କିଛି ମହିମା ରହୁଛି । କିନ୍ତୁ ତା ଦ୍ୱାରା କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ତଳକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏସବୁର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । କହୁଛନ୍ତି

ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ତାହା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ସେହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସମସ୍ତେ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରହିବେ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସଦୃଶ ହେଉଛ, ଜ୍ଞାନ ତ କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ମିଳୁଛି । ଭକ୍ତିରେ ତ ସମସ୍ତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ହେଉଛି ଅନ୍ଧକାର, ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦିନ । ଦିନରେ କେହି ବି ଧକ୍କା ଖାଇନଥାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ଘରେ ଗୀତାପାଠଶାଳା ଖୋଲ । ଏଭଳି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଆମେ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝୁନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଦେଉଛୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ କଥା ।

ଏଠାରେ ବହୁତ ସାଇଲେନ୍ସ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ଶ୍ରେଣୀ । ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେମାନେ ଶାନ୍ତିରେ ବସି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ, ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏବେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଉଭୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି । ବେହଦର ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ସୁଖଦାତା । ତେବେ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଦରକାର । କେବେ ବି ଅହଂକାର ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଅହଂକାର ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଇଥାଏ । ବହୁତ ଧୈର୍ଯ୍ୟବତ୍ ଅବସ୍ଥା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ହଠ ନୁହେଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ହଠ କୁହାଯାଏ । ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ ମିଠା ସ୍ୱଭାବ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଦେବତାମାନେ କେତେ ମିଠା ସ୍ୱଭାବର ହୋଇଥାନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେହିଭଳି କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ କେତେ ମନେପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ଏହିସବୁ କଥା ବାରମ୍ବାର ସ୍ମରଣ କରି ଖୁସିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ତ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ, ମୁଁ ଶରୀର ଛାଡିବି ତ ସେଠାରେ ଯାଇ ଏହିଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚିତ୍ରକୁ ପ୍ରଥମେ ଦେଖିବା ଦରକାର । ସେ ସ୍କୁଲରେ ଦେହଧାରୀ ଶିକ୍ଷକମାନେ ପାଠ ପଢାଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ନିରାକାର ଶିବବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଚିନ୍ତନ କଲେ ହିଁ ଖୁସି ଆସିବ । ଏହାକୁ (ବ୍ରହ୍ମା) ନିଶା ରହୁଥିଲା ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ କିଭଳି ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥାକୁ ତୁମେ ହିଁ ଶୁଣି, ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉ ନାହିଁ । ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆକାଶବାଣୀ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆକାଶବାଣୀର ଅର୍ଥ କଣ ତାହା ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଆକାଶବାଣୀ ଯାହାକି ବାବା ଉପରକୁ ଆସି ଏହି ଗାଈ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ବାଣୀ ବାହାରୁଛି ।

ସାଧାରଣତଃ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ମିଠା ସ୍ୱଭାବର ହୋଇଥାନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆଜି ଟୋଲି ଖୁଆନ୍ତୁ । ବହୁତ ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ କହିବେ ବାବା । ଆମେମାନେ ତୁମର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଟୁ ତ ସେବକ ମଧ୍ୟ ଅଟୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାବା ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ଖୁବ୍ କମ ସମୟ ରହିଛି । ଏତେ ସବୁ ଯେଉଁ ବୋମା ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ତାହା କଣ ଏମିତି ଫିଙ୍ଗି ଦେବେ କି ? ଯାହା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲା ତାହା ପୁଣି ହେବ । କହୁଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ତ ତୁମେମାନେ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବିଶ୍ୱ ରାଜତ୍ୱର ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି ଏବଂ ଏହାର ଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ତୁମେମାନେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ନେଉଛ । ଶାରୀରିକ ବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ବିନାଶ ହେଉଛି । ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ବହୁତ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି କଥାରେ ଅହଂକାର ଦେଖାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ବହୁତ ମିଠା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

(୨) ସଦାସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଟୁ ଏବଂ ସେବକ ମଧ୍ୟ ଅଟୁ— ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରହି ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଅନ୍ତିମ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମନେ କରି ସର୍ବଦା ଆତ୍ମିକ ମୌଜରେ ରହୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ରୁହାନୀ ମଉଜରେ ରହିବାର ଯୁଗ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆତ୍ମିକ ମଉଜର ଅନୁଭବ କରୁଥାଅ । କେବେ ବି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି କିମ୍ବା ପରୀକ୍ଷାରେ ସଂଶୟରେ ଆସ ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ସମୟ ହିଁ ହେଉଛି ଅକାଳମୃତ୍ୟୁର ସମୟ । ଯଦି କିଛି କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ମଉଜରେ ରହିବା ବଦଳରେ ସଂଶୟରେ ଆସିଯିବ ଏବଂ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ

ତୁମର ଅନ୍ତିମ ମୂହୁର୍ତ୍ତ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଅନ୍ତିମ ମତି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ତୁମର ଗତି କଣ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବାର ପାଠ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି କାରଣ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଧୋକା ଦେଇପାରେ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ କର ଏବଂ ସର୍ବଦା ଆତ୍ମିକ ମଉଜରେ ରୁହ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଦା ଅଚଳ ରହିବାକୁ ହେଲେ ବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ଅଶୁଭକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଅ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***